

Із космосу

Микола Руденко

Сіре небо сірої землі
За шибками нашими стоїть.
Десь летять космічні кораблі —
До яких причалів і століть?

Космонавт на Землю погляда,
Материк далекий впізнає.
Земле, хто твій поступ розгада
І майбутнє визначить твоє?

Ні дахів, ні вулиць, ні шибок
Не помітно на тобі здаля.
Як бабусин вовняний клубок,
По орбіті котиться земля.

І вібрує нитка у руці,
Котру Сонце стомлено трима...
Де ви, люди, мавпи, горобці?
Що там — літо зараз чи зима?

Хмари чи в'язання голубе
Пропливає над тремтінням віт?..
Як же дивно бачити тебе
Отаким маленьким, рідний світ!

Ти — мов рукавичка, що лежить
Між зернят на зорянім току.
Як же просто ми повинні жить,
Щирість в серці берегти яку!..

Раптом душу смуток обпече,
На обличчя ляже сіра тінь:
Унизу під хмарами іще
Є кордонів хижа павутинь.

Світе, світе!
Де в тобі кордон?..

То навіщо ж люди наплели
Тих дротів і сотні мегатонн
Загатили в атомні стволи?..

Тут, крім влади Сонця і зірок,
Ані меж. ні повелінь нема.
Там за слово чи за вільний крок—
Куля в спину, табір чи тюрма.

Загрібають золото скупі,
Сниться кров убивцям і катам.
Тужаться диктатори тупі
Власну велич виказять світам.

Їм, убогим, навіть невтямки,
Що не знає Космос жодних пут.
Дихають безмежністю зірки...
Де ти, справжній світе,—
Там чи тут?..